

c. ř. s. požadovaný. Mimo to jest žalobní nárok v tomto bodu, ježto neuvádí ani oprávněných osob ani případných jich nároků — dovolávání se pensijního normálu nepostačuje — neurčitým (§ 226 a 405 c. ř. s.). Žádost žalobní o určení případné povinnosti žalovaného vůči žalobcovým příslušníkům bylo proto zamítnouti.

Čís. 6005.

Jsou-li splněny předpoklady žaloby podle §u 35 ex. ř., jest žaloba dlužníka o určení (§ 228 c. ř. s.), že nárok vymáhajícího věřitele pominul, přípustna jen, prokáže-li dlužník, že má právní zájem na tom, by zánik věřitelova nároku byl zjištěn zvlášť a bez ohledu na exekuci proti němu vedenou.

(Rozh. ze dne 5. května 1926, Rv I 217/26.)

Žalobě manžela proti manželce o zjištění, že pominul nárok žalované proti žalobci na placení výživného, bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Předmětem žaloby jest zjištění podle §u 228 c. ř. s., že rozloučením manželství pominul nárok žalované proti žalobci na výživné z rozsudku ze dne 23. ledna 1922. Odvolací soud míní, že zjišťovací žaloba jest přípustnou, poněvadž žalobce má na tomto zjištění právní zájem, protože žalovaná pro prisouzené jí výživné vede proti němu exekuci. Tomuto mínění nelze přisvědčiti. Na ochranu proti neoprávněné exekuci poskytuje zákon, uhasl-li nárok vymáhajícího věřitele skutečnostmi, nastalými po vzniku exekučního titulu, dlužníku zvláštní obranný prostředek, žalobu podle § 35 ex. ř., pro kterou jest výhradně příslušným soud exekuci povolující (§§ 35 a 51 ex. ř.). Je-li zájem dlužníka na zjištění, že pominul nárok vymáhajícího věřitele, vyčerpán tím, že se jím zjedná podklad pro zastavení exekuce, může se tohoto zjištění domáhati jen opoziční žalobou. Když jsou tu předpoklady této žaloby, jest záporná žaloba zjišťovací podle §u 228 c. ř. s. přípustnou jen, prokáže-li dlužník, že má právní zájem na tom, aby zánik věřitelova nároku byl zjištěn zvlášť a bez ohledu na exekuci proti němu vedenou. Tohoto důkazu žalobce nepodal. Žalobce se mýlí, domnívaje se, že by na žalobu podle §u 35 ex. ř. bylo lze zjistiti jen, že žalované nepřisluší nárok na výživné, pro které vede exekuci, tedy jen na jednotlivé lhůty výživného, kdežto on prý má zájem na tom, by bylo zjištěno, že žalovaná nemá práva na výživné vůbec. Rozsudkem v opozičním sporu muselo by býti rozhodnuto o námitkách proti nároku. Námitka žalobcova pozůstává v tom, že zanikl nárok žalované na výživné vůbec, muselo by tedy o tom býti rozhodnuto. Nesprávným jest též názor žalobcův, že by rozsudkem o opoziční žalobě nebyl chráněn proti opětné exekuci se strany žalo-

vané. Právě opak jest správným. K takovému rozsudku musel by soud přihlížeti při vyřizování exekučního návrhu z moci úřední, poněvadž jest součástí jeho spisů, kdežto k rozsudku, který byl vynesena jiným soudem a o němž soud o exekučním návrhu rozhodující nemá vědomosti, nemůže přihlížeti. Není ani pochybnosti o tom, že by soud byl oprávněn ve sporu podle §u 35 ex. ř. rozhodovati o tom, zda skutečnost, že manželství bylo rozloučeno z viny obou stran, jest skutečností nárok žalované rušící a zda jest opodstatněna námitka žalované, že jí přísluší výjimečný nárok na výživné podle dvorního dekretu ze dne 4. května 1841, čís. 531 sb. z. s.

Čís. 6006.

Dokud dozorčí úřad nedal k tomu svolení, nelze na železničním tělese nabýti práv nebo držby, jež by přivodily na něm změnu. Zákaz vztahuje se též na potrubí průchodem pod dráhou, jímž vede veřejná cesta.

(Rozh. ze dne 5. května 1926, Rv I 223/26.)

Žalující erár domáhal se na žalovaném, by odstranil potrubí, jež měl položeno pod podjezdem státní dráhy. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Uplatňuje jako dovolací důvod nesprávné posouzení věci po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), napadá žalující erár odvolací rozsudek, jímž byla jeho žaloba vlastnická zamítnuta následkem námitky žalovaného, že vydržel právo vodovodu přes sporný pozemek, proto, že odvolací soud neměl zřetele na zákaz §§ů 98 a 99 žel. prov. řádu ze dne 16. listopadu 1851, čís. 1 ř. z. z roku 1852 (pokud se týče nařízení ministerstva ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. zák. § 18 a 19), jimiž jest zakázána každá změna na tělese dráhy a položení předmětů v obvodu dráhy a jejího příslušenství bez svolení ministerstva železnic jako úřadu dozorčího. První soud vyvrátil námitku nedovolenosti stavby vodovodu tím, že držba služebnosti vodovodu na straně žalovaného není pro tento zákaz nepořádnou a že nebyla nepravou, když dráha o vodovodu nevěděla. Odvolací soud pak míní, že uvedený zákaz zákonný nemohl vyloučiti vydržení proto, že žalovaný sice má potrubí vodovodní ležeti na železničním pozemku, ale v průchodu, kterého se užívá jako veřejné cesty, takže je po této cestě dovolen vstup na těleso dráhy i přes ono ustanovení. Nejde při posouzení onoho zákazu, jak míní žalovaný a prvý soud, o otázku, je-li držba, nabytá proti onomu zakazu, nepořádnou. K vydržení mimořádnému se pořádnosti držby nevyhledává (§ 1477 obč. zák.) a proto by bylo nerozhodno, kdyby žalovaný pro ni neměl nabývacího důvodu. Netřeba ani se zabývatí otázkou bezestnosti držby, jak míní žalující erár, ježto prý následkem onoho zákon-